

האח והאחות נולדו בוורשה: בניק (בני) נולד ב-1926, ורוזה (שושנה) נולדה ב-1930. עקב נסיבות משפחתיות קשות הועברו בניק, רוזה ואחיהם לבתי יתומים ולקרובי משפחה והופרדו זה מזה. רוזה שהתה כמה שנים בבית היתומים של ד"ר יאנוש קורצ'אק אך ערב המלחמה שבה והתאחדה עם אביה שהשתקע בקרקוב.

בנס שרדה רוזה במחנות ריכוז והשמדה נאציים, בהם אושוויץ, שם דחפה אותה קשישה אל מחוץ לתור הילדים לתאי הגזים. בניק מצא מקלט בברית המועצות. מ-1943 הוא לחם בגרמנים בשורות הצבא האדום ובראשית 1945 היה מהמשחררים של אושוויץ. בערך אז שלחו הנאצים את רוזה לרוונסבריק. היא שוחררה לבסוף בנוישטט-גלווה, מהמחנות של רוונסבריק, ב-2 במאי 1945.

רוזה הגיעה לישראל בשנת 1948 וגרה בבני ברק. בניק הגיע מפולין בשנת 1957. רוזה מילאה דפי עד בשנת 1956, ואילו אחיה מילא דפי עד רק כעבור 40 שנה: אחרי כל כך הרבה שנים של דממה הוא הניח שאיש לא נשאר בחיים. "חיפשתי אחריה ואחרי אחיי כל השנים שלאחר המלחמה", נזכר בני לאחר האיחוד מחדש. "אי אפשר לתאר זאת במילים. גדלתי לבד, והייתי חסין מפני בכי, לא ידעתי איך בוכים. אך אתמול בלילה בכיתי".

רואים יום שגרתי בחיי האח והאחות, בו הם נזכרים אחד בשני. הם כותבים דפי עד ביד ושם ונדהמים לגלות ששניהם שרדו.

היה לנו מאוד חשוב לספר את הסיפור המיוחד הזה כיוון שקשר בין אחים בחיי היומיום הוא קשה. במיוחד בתקופת הקורונה לא כולם מעריכים את המשפחה מספיק שהיא שם בשבילנו תמיד. אנחנו רוצים להעביר שהקשר הוא חשוב ולא רק בזמנים קשים צריך להיות קשר טוב. רצינו להראות את הקשר ברגעי משבר כמו השואה ומזה ללמוד על קשר אמיתי ואוהב בין אחים